

Darwiniaanse goden

http://www.wayoflife.org/index_files/darwinian_gods.html, 2-9-2015

Uittreksel uit: *SEEING THE NON-EXISTENT: EVOLUTION'S MYTHS AND HOAXES*,
http://www.wayoflife.org/publications/books/seeing_nonexistant.php

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

DARWINIAANSE GODEN

“In hardnekkig engagement voor het atheïsme, modelleert naturalistische evolutie het huwelijk van de valse moderne goden Moeder Aarde en Vader Tijd als een inferieur substituut voor de grote ontzagwekkende Schepper van de Schrift” (Jeremy Walter, Ph.d. in mechanical engineering, *In Six Days*, p. 18).

Zelfs de meest fervente naturalistische evolutionist vermoedt dat het leven te mysterieus is in zijn oorsprong en werking, te perfect, te ingewikkeld en complex in zijn wetten en functies, om blind geëvolueerd te zijn vanuit niets. Evolutionisten vermoeden dat er iets achter zit dat onderzocht kan worden met een microscoop en telescoop.

Maar zelfs als evolutionisten toegeven dat hun theorieën het leven niet echt kunnen verklaren, weigeren zij typisch in de Almachtige God te geloven. Zij willen liever geloven in een of ander sprookje dan zich te onderwerpen aan de Schepper God zoals geopenbaard in de Schrift en de schande en het verwijt te ondergaan een bijbelgelovig christen te zijn. En de fabels die zij uitgevonden hebben zijn werkelijk verbazingwekkend.

De Intelligent Design (ID) beweging neemt toe en vermeerdert zijn impact, niettegenstaande alle moeiten van atheïstische evolutionisten in het “establishment” om elke stem te censureren die het darwinisme in twijfel trekt. Ik voorspel dat Intelligent Design zal doorgaan met zich te verspreiden onder evolutionisten, maar de “intelligentie” achter het design zal in ’t algemeen niet geïdentificeerd worden als de God van de Bijbel, maar veeleer als een soort van mystieke kracht binnen het pantheon van darwinistische New Age goden.

Beschouw het volgende:

NATUUR

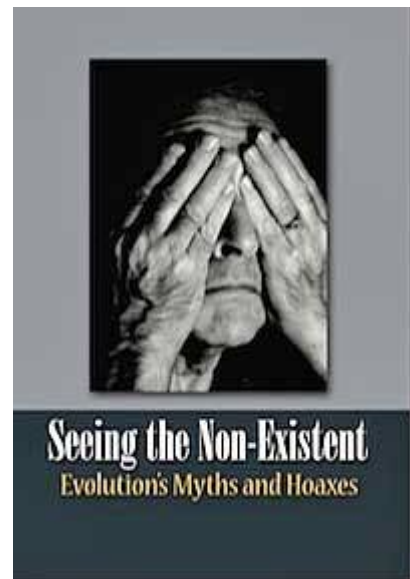
In evolutionaire geschriften wordt de Natuur God-gelijke kwaliteiten verleend.

“Wij menselijke wezens zijn het subject van experimenten [van de Natuur] – de marionetten van haar grote spel” (Arthur Keith, cited by Roger Lewin, *Bones of Contention*, p. 42).

“De Natuur voerde haar grote experimenten uit om de transmutatie te bereiken van de basissubstantie van een of andere Aap tot de goddelijke vorm van de mens” (Elliot Smith, *Essays on the Evolution of Man*, 1924, p. 77).

Hoe kon “de natuur”, die volgens het darwinisme geen intelligentie bezit, zulke grote experimenten uitvoeren en een groot spel spelen? Dit is gewoon een poging om God te vervangen door iets dat dezelfde bekwaamheid bezit als God, terwijl men voortdurend beweert dat er geen God is.

EEN PANTHEÏSTISCHE HOGERE MACHT

Veel evolutionisten zijn gevluht naar een pantheïstische hogere macht voor een antwoord op de mysteries van het leven. Deze evolutionaire “God” is acceptabel, want hij is geen meester en rechter van de mens.

Charles Darwin’s grootvader, **Erasmus Darwin**, die in feite de fundamentele elementen van darwiniaanse evolutie ontwikkelde, aanbad God als “de grote Onbekende” en “aanbad in de Tempel van de Natuur” (Adrian Desmond, *Darwin*, pp. 5, 9). Erasmus predikte de doctrine van evolutie in een tweedelig boekwerk met de titel *Zoonomia; or, the Laws of Organic Life* (1794-1796). Hij promootte precies de concepten die later gepopulariseerd werden door zijn kleinzoon Charles: natuurlijke selectie, overleving van de sterksten, seksuele selectie, graduele transformatie van soorten, homologie, en rudimentaire organen. Erasmus geloofde dat alles is voortgekomen uit een originele “levende vezel” die gevormd werd door “spontane vitaliteit” in “de oer-oceaan”.

Erasmus beschouwde zich een vrijdenker, maar zijn religie was niets meer dan antieke godin-aarde aanbidding. Zijn boek *The Temple of Nature* presenteerde de doctrine van evolutie onder het mom van lessen die hij naar verluidt geleerd had van de godin Urania, Priesteres van de Natuur.

Eén van Thomas Huxley’s studenten, **C. Lloyd Morgan**, ontwikkelde het concept van “Emergent Evolution”, dat “God” zag als “de creatieve bron van evolutie”. Morgan geloofde dat “alle observeerbare verandering te wijten is aan een vorm van Spirituele Activiteit”, als onderdeel van een “schema” bestuurd door God en opwaarts leidend tot God. Dit is een pantheïstische hogere macht die mysterieus werkt doorheen de materiële wereld naar een onbekend objectief toe.

Alfred Russel Wallace, die samen met Charles Darwin de doctrine van natuurlijke selectie opstelde, geloofde in een universum dat doordrongen was met “kosmische intelligentie”. Wallace was de voorloper van evolutionisten die een huwelijk voorstelden van wetenschap en religie. Hij stelde “een verzoening van wetenschap en theologie” voor. Wallace schreef:

“Alhoewel toegevend aan de volle omvang van de grote wetten van organische ontwikkeling in de oorsprong van het menselijke ras, en in de oorsprong van alle georganiseerde wezens, lijkt er bewijs te bestaan voor een Macht die de actie leidde van deze wetten in bepaalde richtingen en voor speciale doeleinden. ... Laten we niet onze ogen sluiten voor het bewijs dat een Overheersende Intelligentie heeft gewaakt over de actie van zulke wetten, en de variaties bestuurde en hun accumulatie bepaalde, om uiteindelijk een organisatie te produceren om de onbegrensde vooruitgang toe te staan van onze mentale en morele natuur” (Wallace, “Sir Charles Lyell on Geological Climates and the Origin of Species”, *Quarterly Review*, April 1867, pp. 393, 394).

Alhoewel hij de soevereine Schepper God van de Bijbel verwierp, geloofde Wallace in een pantheïstische “Macht”, een “Overheersende Intelligentie” die alles evolueert naar een objectief toe.

Ernst Haeckel, Darwin’s vurige Duitse discipel, geloofde in een pantheïstische Natuurgod die alles activeert. Alhoewel hij het “concept van de persoonlijke Schepper” afwees, definieerde Haeckel God als “de universele wet van causaliteit. ... de som van alle krachten, en daarom ook van alle materie” (Mario Di Gregorio, *From Here to Eternity*, p. 200). Haeckel stelde zich “de eenheid van God binnen het geheel van de natuur” voor. Materie en geest zijn één.

Henry Fairfield Osborn, hoofd van het American Museum of Natural History in New York City, haatte het Genesisverslag van de schepping en het bijbelse fundamentalisme, maar hij geloofde in God die “met ons, in ons, en overall rondom ons” is (*The Earth Speaks to Bryan*, 1925, p. 86). Hij geloofde dat een “doel alle Natuur doortrekt, van nebula tot mens”, en hij noemde dit de “Wijsheid en Geest van het Universum”. Deze onkenbare “Geest” houdt alles in “eeuwige beweging”.

Theodosius Dobzhansky verwierp het bestaan van een persoonlijke God, maar werd niettemin “een religieus man” genoemd door geneticus Francisco Ayala. In een lofrede, gevolgd op Dobzhansky’s dood, zei Ayala:

“Dobzhansky vond dat in de mens biologische evolutie zichzelf getranscendeerd heeft tot het rijk van zelfbewustzijn en cultuur. Hij geloofde dat de mensheid uiteindelijk zou evolueren tot hogere niveaus van harmonie en creativiteit. Hij was een metafysische optimist” (“Nothing in Biology Makes Sense Except in the Light of Evolution: Theodosius Dobzhansky”, *Journal of Heredity*, Vol. 68, No. 3, 1977, p. 3). Dobzhansky schreef dat het evolutionaire proces “bewust van zichzelf geworden

is” in de mens. Dit is de New Age pantheïstische god die naar de natuur kijkt als zijnde zelfbewust en zelf-evoluerend.

Gaylord Simpson erkende dat de wetenschap veel dingen van het leven niet kan verklaren, en dus hield hij rekening met een “verborgen Eerste Oorzaak”.

“... de oorsprong van die kosmos en de oorzakelijke principes van zijn oorsprong blijven onverklaarbaar en onbereikbaar voor wetenschap. Hier is de verborgen Eerste Oorzaak die gezocht wordt door de theologie en filosofie. De Eerste Oorzaak is niet gekend en ik vermoed dat ze nooit zal gekend worden door levende mensen. Wij kunnen, als we zo toegenegen zijn, ze aanbidden op onze eigen manieren, maar we kunnen ze zeker nooit doorgronden” (Simpson, *The Meaning of Evolution*).

Simpsons “verborgen Eerste Oorzaak” werd acceptabel, in contrast met de Almachtige God, omdat men geen rekenschap verschuldigd is aan zo’n vaag, onkenbaar ding.

Stephen Jay Gould hield rekening met een “klokopwindende god”. Dit staat gelijk met het deïstische principe van een afwezige god.

“... geen tussenbeide komende geest kijkt liefelijk over de zaken van de natuur (alhoewel Newtons clock-winding-god de machinerie kan opgezet hebben aan het begin van de tijd en hem heeft laten lopen)” (Stephen Jay Gould, “In Praise of Charles Darwin”, *Discover* magazine, Feb. 1982; also printed as a chapter in *Darwin’s Legacy*, edited by Charles Hamrum, 1983, pp. 6-7).

George Wald, een fervente darwinist die “verklaarde dat hij er niet van hield in een zin het woord ‘God’ te gebruiken”, heeft zich uiteindelijk overgegeven aan een vorm van pantheïsme wegens de onbekwaamheid van wetenschap om de mysteries van het leven op te lossen.

“Er zijn twee belangrijke problemen die geworteld zijn in de wetenschap, maar niet verenigbaar zijn met wetenschap: bewustzijn en kosmologie. ... Het universum wenst gekend te zijn. Kwam het universum tot stand om zijn rol te spelen voor lege zitbanken?” (Dietrick Thomsen, “A Knowing Universe Seeking to Be Known”, *Science News*, Feb. 19, 1983).

Jeremy Rifkin beschreef de New Age evolutionaire god als volgt:

“Evolutie wordt niet langer gezien als een verstandloze zaak – geheel het tegenovergestelde. Het is verstand dat haar domein uitbreidt in de reeks van soorten. ... Hierdoor komt men uiteindelijk tot het idee van het universum als een geest die overziet, orkestreert en orde en structuur geeft aan alle dingen” (Algeny, 1983, p. 188, 195).

Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955) is een voornaam voorbeeld van de brug tussen darwiniaanse evolutie en New Age mysticisme. Teilhard was een Jezuïetisch priester en een evolutionaire paleontoloog die geloofde dat “de mens voortkwam van kleine apen” (*The New York Times*, March 19, 1937). Hij was een van de ontdekkers van de zogenaamde Pekingmens. Maar Teilhard geloofde niet in blinde evolutie. Hij was “een leidend proponent van *orthogenese*, het idee dat evolutie optreedt op een gerichte, doelgedreven manier”.

Teilhard leerde dat God het bewustzijn van het universum was, dat alles één is, en dat alles evolueert naar grotere verlichting, naar een ultiem punt van perfectie. Hij noemde deze perfectie CHRISTUS en HET OMEGA PUNT. Voor Teilhard vormen alle menselijke zielen de “ziel van de wereld” die evolueert naar een “ultieme convergentie in perfectie met betrekking tot Omega en de Christus” (Anne Bancroft, *Twentieth-Century Mystics*, p. 55).

Daarom wordt de mens verondersteld deel uit te maken van het goddelijke en zal hij daar uiteindelijk in opgaan.

Teilhard noemde zijn leer de Wet van Complexiteit, beweerend dat het Omega Punt het universum naar zichzelf toe trekt zodat het wordt geleid naar hogere staten van bewustzijn. Hij beschreef het Omega Punt als een goddelijk persoonlijk intellectueel wezen dat buiten het raamwerk van evolutie staat en evolutie leidt.

Teilhard leerde dat evolutie vooruitgang in drie stadia: de geosfeer, de biosfeer en de noosfeer. De geosfeer (onbezielde materie) werd eerst gevormd, gevolgd door de biosfeer (biologisch leven). De

NOOSFEER is de “sfeer van menselijke gedachte” of “collectief bewustzijn” dat nu evolueert naar perfectie.

In *The Phenomenon of Man* (1968) beweerde Teilhard dat de mens op het punt staat van een evolutionaire sprong in bewustzijn, gelijkaardig aan dat wat zagezegd bereikt werd toen de mens opkwam uit het dierenrijk. Hij “geloofde dat het nieuwe bewustzijn overeen zou komen met mystieke verlichting, dat het waarschijnlijk collectieve en kosmische elementen zou hebben die het gevolg zouden zijn van het dichter tot God trekken van enkelingen” (*The Aquarian Guide to the New Age*).

New Agers zoals Barbara Hubbard hebben deze doctrine binnengehaald als fundamenteel voor hun programma.

Teilhard was een mysticus en beschreef zijn praktijk van meditatie als “binnengaan in mijn binnenste zelf, naar de diepe afgrond” (*The Divine Milieu*, p. 76). Hij zei: “Bij elke stap van de afdaling, werd in mij een nieuwe persoon onthuld, van wiens naam ik niet langer zeker ben, en die me niet langer gehoorzaamde”. Aan het eind van de trip vond hij “een bodemloze afgrond aan mijn voeten”.

Dit is een luide waarschuwing tot hen die oren hebben om te horen. Alhoewel de mysticus gelooft dat hij in aanraking komt met licht en waarheid door contemplatieve praktijken, heeft hij in werkelijkheid gemeenschap met de duisternis en demonen. Wie waren die “personen” die onderscheiden waren van Teilhards zelf en die hem niet gehoorzaamden? Vanuit een bijbels perspectief concluderen we dat hij communiceerde met demonen.

Teilhard zei dat hij heel zijn leven geleid werd door een geest.

“Altijd vanaf mijn kinderjaren heeft een raadselachtige kracht mij aangedreven” (Teilhard, *The Heart of the Matter*, 1979, p. 53).

Vanwege zijn gemeenschap met demonen middels mysticisme, verwierp Teilhard de Christus van de Bijbel en redding door Christus’ bloedverzoening, en adopteerde een pantheïstische kijk op God.

“Het kruis staat nog steeds overeind ... Maar op één voorwaarde, en één enkele: dat het zich uitbreidt tot de dimensie van een New Age, en ophoudt zich voor ons te presenteren als voornamelijk (of zelfs exclusief) het teken van overwinning over zonde” (*Christianity and Evolution*, pp. 219-220).

“Ik geloof dat de Messias die we verwachten, die wij allen zonder enige twijfel verwachten, de universele Christus is; dat is te zeggen, de Christus van evolutie” (*Christianity and Evolution*, p. 95).

“Wat ik voorstel te doen is de kloof te versmallen tussen pantheïsme en Christendom door uit te brengen wat men kan noemen de christelijke ziel van het pantheïsme of het pantheïstische aspect van het Christendom” (*Christianity and Evolution*, p. 56).

De New Age vermenging van evolutieleer met een pantheïstische of panentheïstische god is vandaag wijdverspreid. Dit wordt zelfs gepromoot in de Spitzer Hall of Human Origins at the American Museum of Natural History. De display’s beelden een mens af als het product van blinde darwiniaanse evolutie en die onbeschaamd de bijbelse verslag over schepping tegenspreekt, en een videopresentatie toont prominente evolutionisten die beweren dat wetenschap en religie vrienden zijn.

Francis Collins, directeur van het Human Genome Project, zegt:

“Ik ben een wetenschapper die gelooft dat de gereedschappen van de wetenschap de manier zijn om de natuurlijke wereld te begrijpen en men moet met betrekking hiermee onbuigzaam zijn. Ik ben ook een gelovige in een persoonlijke God. Ik vind dat de wetenschappelijke wereldbeschouwing en de spirituele wereldbeschouwing geheel complementair zijn. En ik vind het wonderlijk in staat te zijn dat beide wereldbeschouwingen in mijn leven bestaan, want de ene verlicht de andere”.

Dit lijkt gezond en respectabel te zijn jegens “religie”, maar in feite is het een brutale verloochening van de Bijbel, omdat de Bijbel weigert enkel te spreken over “religieuze zaken”. De Bijbel begint met een duidelijk verslag over hoe de materiële wereld werd gecreëerd, en weigert zulke dingen over te laten aan “wetenschap”. En als de Bijbel verkeerd is over het materiële universum, dan is er geen reden te geloven dat de Bijbel juist is in iets anders, en er is dan geen reden om “respect” te tonen voor zijn leringen met betrekking tot enig ander onderwerp.

Michael Dowd, auteur van *Thank God for Evolution: The Marriage of Science and Religion* (2008), identificeert God als “een personificatie van één of meer diep significante dimensies van de realiteit”. Hij zegt: “Het goedmaken met God betekent in een goede relatie komen met onze planeet en al zijn heerlijke diverse levenssoorten en culturen”. Hij zegt dat hij een mystieke verlichting had tijdens een cursus over het “New Catholic Mysticism”, tot stand gebracht door de United Church of Christ. Hij weende toen hij “het wetenschappelijke verhaal van het Universum” zag als een “heilig epos”. Hij voorziet een tijd wanneer “religieuze leiders hun leiding en inspiratie verkrijgen uit het gemeenschappelijke creatieverhaal [darwinisme] en de ontdekkingen van de wetenschap als Gods woord leert en predikt”.

Dowd prijst de “nieuwe atheïsten” zoals Richard Dawkins en Christopher Hitchens, en zij, op hun beurt, hebben zowat sympathiek gereageerd op deze benadering. Er is een samensmelting gaande.

PANSPERMIE¹ EN ‘ALIENS’

Van tijd tot tijd hebben evolutionaire wetenschappers getheoretiseerd dat leven op aarde vanuit de ruimte kwam.

Deze doctrine is niet nieuw. Ze werd gehouden door **Benoit de Maillet** in de 18de eeuw. Hij geloofde dat kiemen uit de ruimte in de oceanen van de aarde vielen en uitgroeiden tot vissen, die daarna amfibieën werden, reptielen en zoogdieren. Hij was ervan overtuigd dat tal van zulke evoluerende kiemen zich in de ruimte bevonden.

William Thomson (Lord Kelvin) stelde een soortgelijk idee voor in de 19de eeuw. Thomson, 5 jaar president van de London Royal Society, formuleerde het principe van afnemen van werkbare energie dat samengevat wordt in de Tweede wet van de Thermodynamica. Hij vond toestellen uit die de eerste trans-Atlantische telegraafkabel mogelijk maakten. Zijn peiltoestel voor het bepalen van de zeediepte van op een schip was meer dan een eeuw in gebruik. Zijn onderzoek in de fysica hielp de weg te bereiden voor draadloze telegrafie. Hij ligt begraven in Westminster Abbey naast Sir Isaac Newton.

In 1864 vertelde Thomson de Royal Society of Edinburgh dat leven tot deze planeet kwam vanuit de ruimte. Hij zei: “De hypothese dat leven op deze aarde ontstond door mossige fragmenten vanuit de ruïnes van een andere wereld, kan als wild en visionair gezien worden; ik hou vol dat dit niet onwetenschappelijk is”. In 1881 herhaalde hij dit idee voor de British Association for the Advancement of Science, en zei dat leven naar de aarde werd gevoerd op “ontelbare zaaddragende meteorietstenen”.

“Vandaar, en omdat wij allen overtuigd geloven dat er op dit ogenblik (en soms in onheuglijke tijden) vele werelden zijn met leven, naast de onze, en we moeten in de hoogste graad dit als een mogelijkheid zien dat er talloze zaaddragende meteorietstenen bewegen doorheen de ruimte. Als in de huidige instantie geen leven zou bestaan op aarde, dan zou één zo’n vallende steen, door wat wij noemen natuurlijke oorzaken, ertoe leiden dat de aarde bedekt zou worden met vegetatie” (Thomson, cited from Fred Hoyle, *Evolution from Space*, p. 38).

Deze verklaring vertegenwoordigt een doctrine van blind geloof. Er is *geen* wetenschappelijk bewijs dat er vele werelden bestaan, met leven naast die van ons, of dat talloze zaaddragende meteorieten zich in de ruimte bewegen, of dat zulke meteoroorlanding op aarde de verbluffende variëteit aan leven, zoals vandaag bestaat, zou kunnen voortbrengen. Deze mensen spotten met het geloof in de Almachtige God van de Bijbel als dat dit blind zou zijn, maar *zij* zijn degenen die strompelen in grote duisternis en die bevangen zijn door fabels.

In 1907, beweerde **Svante Arrhenius** van Duitsland in zijn boek *Worlds in the Making* dat leven door de ruimte zweeft door middel van “sporen” die elke gastvrije planeet koloniseren die zij vinden. Hij noemde dit “**panspermia**”. Hij hield zich aan de hypothese dat levende sporen getransporteerd worden door sterrenlicht.

Sir Fred Hoyle (1915-2001), beroemd Brits astronoom, geloofde ook dat vreemd leven de aarde binnenkomt vanuit de ruimte. Hij geloofde dat dit verantwoordelijk is voor de epidemie-uitbraken

¹ Zie <https://nl.wikipedia.org/wiki/Panspermie>

en nieuwe ziekten en dat door deze middelen talloze nieuwe levensvormen gezaaid werden op de aarde.

Hij geloofde dat de aarde herhaaldelijk werd bezaaid met “alien life” (buitenaards leven), en dat het zaaien een product is van intelligent design door een onbekende hogere macht met “een openlijk plan van planetaire invasie” (*Evolution from Space*, p. 126).

“Volgens onze zienswijze is de aankomst op aarde van levende cellen, en van fragmenten van genetisch materiaal in het algemeen, een continu voortgaand proces die de job klaart die gewoonlijk toegeschreven wordt aan darwinisme” (*Evolution from Space*, p. 51).

Datgene wat Hoyle tot de conclusie bracht dat het leven op aarde van “aliens” voortkwam, is zijn erkenning dat chemische evolutie (molecules tot mens) onmogelijk is. Hij schreef:

“Als men niet afgeleid wordt door vrees de woede op de hals te krijgen van de wetenschappelijke opinie, dan komt men tot de conclusie dat BIOMATERIALEN MET HUN VERBLUFFENDE HOEVEELHEID ORDE HET GEVOLG MOETEN ZIJN VAN INTELLIGENT DESIGN. Ik was niet in staat aan een andere mogelijkheid te denken” (“Evolution from Space”, Omni Lecture, Royal Institution, London, January 12, 1982).

Het darwiniaanse idee dat leven kon opkomen in een organische “oersoep” op aarde noemde Hoyle “nonsens van hoge graad”.

Hoyle had het hier juist, maar hij weigerde deze logica te volgen naar de persoonlijke God van de Bijbel toe. In feite haatte hij deze God. Hij schreef: “de belangrijkste zaak van het darwinisme was dat het uiteindelijk de tirannie verbrak waarin het Christendom vele eeuwen de geesten van mensen had vastgehouden” (*Evolution from Space*, p. 133). Hij noemde het concept van één God “belachelijk” (p. 143).

In plaats daarvan ging Hoyle op zoek naar aliens en eindigde in pure mythologie. Hij concludeerde dat er hiërarchieën van “goden” zijn in het universum, wat overeenkomt met het antieke gnostische concept. Hij schreef over “vele niveaus van intelligentie die oprijzen uit onszelf” (*Evolution from Space*, p. 31). Hij noemde deze “cosmic space agency experts” (p. 110) en hield zich aan de hypothese dat zij “domeinen van invloed” hebben (p. 113).

Uiteraard, met het oog op de oorsprong van leven, loste Hoyle’s “theorie” niets op. Het verplaatste gewoon het probleem naar een andere tijd en plaats. Wat ze wel deed, evenwel, was het voorzien in een weg om verlost te raken van die irritante Schepper God van de Bijbel waarvoor ieder mens aansprakelijk is.

Astronoom **Chandra Wickramasinghe**, directeur van het Centre for Astrobiology, is het eens met Hoyle’s principe. Zij hebben samen een boek geschreven: *Evolution from Space*. Wickramasinghe zegt:

“Kometen die op de aarde aankomen, vanuit de 100 miljard objecten grote Oortwolk², brachten het eerste leven naar onze planeet, zo’n 3.800 miljoen jaar geleden. Evolutie van leven op aarde werd gestuurd door de aanhoudende aankomst van komeet-bacteriën die nog steeds moeten aankomen in de huidige tijd” (interview with Robert Britt, “Panspermia Q and A: Leading Proponent Chandra Wickramasinghe”, Space.com, Oct. 27, 2000,

http://www.space.com/searchforlife/chandra_sidebar_001027.html).

Dit is mythe op mythe stapelen. De Oortwolk is een evolutionaire fabel zonder een greintje bewijs. Ze werd uitgevonden om het probleem te beantwoorden dat kometen op een jong zonnestelsel wijzen. Als het zonnestelsel zo oud zou zijn als evolutionisten beweren, dan zouden tegen nu de ijsachtige kometen weggesmolten zijn bij hun reizen rond de zon. Geen probleem, antwoorden evolutionisten, er moet een plaats zijn waar kometen continu gecreëerd worden. Doorwinterde evolutionisten hebben altijd weer een nieuwe truc uit de darwiniaanse hoed gehaald.

² De Oortwolk is een veronderstelde [mythische!] wolk van vele miljarden komeetachtige objecten rondom ons zonnestelsel. <https://nl.wikipedia.org/wiki/Oortwolk>

Francis Crick (gest. 2004), mede-ontdekker van de dubbele helixconstructie van het DNA, en **Leslie Orgel** (gest. 2007), een Britse chemicus, stelde de “theorie” voor van “gestuurde panspermie” in de jaren (19)70. Zij suggereerden dat de zaden van leven op aarde werden geplant door buitenaardsen. Crick, die de Nobelprijs won voor zijn werk in de ontdekking van de DNA-structuur, theoretiseerde dat misschien een buitenaardse beschaving, die levende planeten hoopte te creëren voor toekomstige kolonisatie, een ruimteschip bouwde om bacteriën naar de aarde te zenden. Hij publiceerde dit idee in het boek *Life Itself* (1981).

Terwijl hij geloofde in buitenaardsen, haatte Crick de Bijbel en suggereerde dat het Christendom “niet zou mogen onderwezen worden aan jonge kinderen”. Hij beschreef zichzelf als een scepticus met “een sterke neiging tot atheïsme”. Hij ontkende het bestaan van ’s mensen eeuwige ziel en was een advocaat voor het instellen van een Darwin Day als een Britse nationale feestdag. Toen Churchill College, Cambridge, besloot een christelijke kapel te bouwen (alhoewel het christendom dat ze vertegenwoordigt extreem liberaal is), nam Crick uit protest ontslag uit zijn genootschap. Hij is een toonbeeld voor het bijbelse standpunt dat mensen die ondankbaar zijn jegens God en belijden wijs te zijn, dwaas worden: “Terwijl zij zich uitgaven voor wijzen, zijn zij dwaas geworden” (Romeinen 1:22).

Astrobioloog **Richard Shapiro** veronderstelt ook dat het leven begon met buitenaardsen in de ruimte. Shapiro is professor Emeritus en Senior Research Scientist in het Department of Chemistry at New York University. Hij heeft een Ph.D. in organische chemie van Harvard en postdoctorale opleiding in DNA chemie van Cambridge. In *Origins: A Skeptic’s Guide to the Creation of Life on Earth* (1986), argumenteert Shapiro dat het leven te complex is om geëvolueerd te zijn door enige van de standaard voorgestelde evolutionaire processen en speculeert dat leven ontstond in de ruimte.³

De openlijke atheïst **Richard Dawkins** zei in een interview met Ben Stein dat hij vermoed dat het leven op aarde door buitenaardsen werd gezaaid. Dit werd gepubliceerd in de documentaire *Expelled: No Intelligence Allowed*. Dawkins, auteur van *The God Delusion*, is een uitzinnige atheïst, gekant tegen de Almachtige. Hij noemt de God van de Bijbel “het meest onaangename karakter in alle fictie” en een “grillige, kwaadwillige bullebak” [sic]. Zoals wijlen Francis Crick, gelooft Dawkins dat het Christendom niet aan kinderen zou mogen onderwezen worden.

Ben Stein vroeg Dawkins: “Wie creëerde de hemel en de aarde? Hoe begon alles?”, antwoordde Dawkins: “Niemand weet hoe het begon. Wij weten welk soort van gebeurtenis er moet geweest zijn voor de oorsprong van leven. Het was de oorsprong van de eerste zichzelf voortplantende molecule”.

Stein vroeg: “Wat denkt u dat de mogelijkheid is dat intelligent design het antwoord zou kunnen zijn voor sommige zaken in de genetica?” Hierop gaf Dawkins dit verbazingwekkend antwoord:

“Het zou kunnen zijn dat in een vroegere tijd ergens in het universum een beschaving evolueerde, misschien door enig soort van darwiniaanse middelen, tot een erg hoog technologisch niveau en de vorm van leven ontwikkelden die zij zaaiden op deze planeet. Dat is een mogelijkheid en een intrigerende mogelijkheid, en ik veronderstel dat het mogelijk is dat je hiervoor bewijs zou kunnen vinden want als je kijkt naar de details van biochemie en moleculaire biologie dan kan je misschien de signatuur vinden van enig soort van designer. En die designer kon best een hogere vorm van intelligentie zijn, ergens in het universum. Die hogere intelligentie kan zichzelf tevoorschijn hebben gebracht door een uitiem verklaarbaar proces. Deze zou niet spontaan tot bestaan zijn gesprongen”.

Dus Richard Dawkins geeft toe dat leven niet zomaar tot bestaan kon gesprongen zijn vanuit niet-leven zoals darwiniaanse evolutie beweert, en dat er bewijs BESTAAT voor een intelligente designer. Maar gezien hij de God van de Bijbel heeft afgewezen komt hij tevoorschijn met het “neverland” van “aliens”. En dit is dezelfde man die spot met hen die geloven in God. Inderdaad, geen mens is meer blind dat hij die *willens* onwetend is (2 Petrus 3:3-8).

Er is absoluut zero wetenschappelijk bewijs voor de “theorie” van aliens en panspermie. Praktisch onderzoek in de ruimte is al vele decennia aan de gang, maar niemand heeft ooit bewijs gevonden

³ Daarmee verplaatst ook deze weer het probleem van de aarde naar de ruimte, wat uiteraard niets oplevert.

van levende sporen die in de ruimte zweven. Er zijn tal van hypothesen en er zijn bedenkelijke zienswijzen en veronderstellingen, maar geen *bewijs* dat in een rechtszaak stand zou houden.

Zoals voor “mosachtige fragmenten” of “zaaddragende meteorieten” die leven naar de aarde brengen, is er geen enkel bewijs.

In 1962 werden “georganiseerde elementen” ontdekt in de Orgueil meteoriet die in 1864 op aarde was gevallen, in het zuiden van Frankrijk. Deze werden aangekondigd als bewijs dat leven van de aarde vanuit de ruimte kwam, maar zij bleken minerale kristallen, pollen, schimmelsporen te zijn die het proefstuk hadden gecontamineerd. De “levende fossielen” bleken bedenkelijk te zijn op zijn best, en dit is altijd waar geweest elke keer gefossiliseerd “leven” werd “ontdekt” in meteorieten

In 1965 werd een fragment van de Orgueil meteoriet gevonden met zaden erin gebed, maar niettegenstaande de aanvankelijke opwindung bleek het een vervalsing te zijn. Iemand had zaden van de biesplant gelijmd in het meteorietfragment en dit gecamoufleerd met kolenstof. De “glasachtige laag” waarvan gedacht werd dat dit het zaad beschermde bleek lijm te zijn.

In 1996 beweerde men dat een meteoriet, genaamd “Allan Hills”, gevonden in Antarctica, “fossiele sporen bevatte van microbiotisch leven dat afkomstig was van Mars”. Andermaal was dit erg bedenkelijk op zijn best. Deze bewering werd niet serieus genomen door andere wetenschappers die zeiden dat het “gefossiliseerde microbiologisch leven” niets dergelijks was of dat het geïntroduceerd werd nadat de meteoriet op aarde viel. Veel werd hiervan gemaakt door proponenten van panspermie, maar je kan geen propositie bewijzen met bewijsmateriaal dat zo belachelijk zwak is.

Er zijn nog enkele andere verslagen van gefossiliseerde bacteriën in meteorieten, maar al zulke verslagen zijn hoogst bedenkelijk, zelfs binnen de wetenschappelijke gemeenschap.

Een studie door onderzoekers van Caltech, Vanderbilt, en McGill universiteiten in de jaren (19)90 beweerden dat indien bacteriën van Mars⁴ zich in de Allan Hills meteoriet zouden bevonden hebben, deze bacteriën de vurige binnenkomst in de dampkring zouden kunnen overleefd hebben. Deze studie beweert dat het binnenste van de steen slechts 40 graden Celsius bereikte. De wetenschappers concludeerden dat “ruimtestenen in staat zijn zich als vaten te gedragen voor het transport van organismen her en der in het zonnestelsel” (Robert Britt, “Mars Rock Cool Enough to Transport Life to Earth”, Space.com, Oct. 26, 2000).

Dit evenwel is puur hypothetisch. Er is nooit degelijk bewijs gevonden dat leven naar de aarde is gekomen vanuit de ruimte, en het is nog steeds onzeker dat levende bacteriën de binnenkomst in de aardse atmosfeer zouden kunnen overleven.

Det Europese Ruimtevaartorganisatie verbond basalt en graniet schijven, doorspekt met bacteriën, aan het hitteschild van een onbemand ruimtetuig, Foton-M3. Na 12 dagen rond de aarde gedraaid te hebben, stortte het neer op aarde. De bacteriën overleefden niet. René Demets van de Europese Ruimtevaartorganisatie zei dat echte meteorieten meer bescherming zouden bieden, maar dat is nog steeds louter een veronderstelling en evolutionair wishful thinking.

Feit is dat geen levende bacteriën die naar de aarde komen vanuit de ruimte ooit gevonden werden. En levende bacteriën werden nergens in de ruimte gevonden.

In 2002 werd verslag uitgebracht dat glycine⁵ (het eenvoudigste aminozuur) ontdekt werd in interstellaire wolken, maar dat bleek niet waar te zijn (“L. Snyder, A Rigorous Attempt to Verify Interstellar Glycine”, *Astrophysical Journal*, 2005).

Sommige pro-panspermia websites nemen het standpunt in dat het een feit is dat levende bacteriën gevonden werden in de ruimte en de binnenkomst van de aarde overleefd hebben. Zij kunnen erg overtuigend overkomen, maar wanneer je hun “bewijs” onderzoekt dan blijkt die extreem aanvechtbaar te zijn. Het is allemaal denkbeeldige praat gebaseerd op evolutionaire veronderstellingen.

⁴ Op Mars is door de Mars-Rovers geen enkel soort van leven gevonden, sinds 2004.

⁵ [https://nl.wikipedia.org/wiki/Glycine_\(aminozuur\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Glycine_(aminozuur))

Eén ding is zeker: als leven naar de aarde zou gebracht zijn als een kiem op een meteoriet, dan beantwoordt dit helemaal niets vanuit evolutionair standpunt. Dit beantwoordt niet de vraag hoe die kiem tot bestaan kwam. En dit geeft geen antwoord op de vraag hoe die kiem een mens kon worden.

MAGIE

Eén evolutionist stelde schaamteloos dat de samenvoeging van cellulair leven het product van magie is:

“Over naar BioLogos: bioloog Kathryn Applegate heeft iets aangeboden wat een van de meer creatieve alternatieven zou moeten zijn voor intelligent design van het bacteriële flagellum⁶: magie. [‘Self-Assembly of the Bacterial Flagellum: No Intelligence Required’, *The Biologos Forum*, Aug. 19, 2010]. Ik ben niet aan het zwanzen. Applegate geeft zich graag over aan het argument van biochemicus Michael Behe dat het flagellum ‘lijkt op en functioneert als een buitenboordmotor, een machine ontworpen door intelligente menselijke ingenieurs. Zo opvallend is de gelijkenis dat het perfect logisch lijkt te zijn een Designer af te leiden voor het flagellum’. maar, wacht even, zij zegt: ‘Het bacterieel flagellum kan **gelijken** op een buitenboordmotor, maar er is ten minste één grondig verschil: het flagellum assembleert zich spontaan, **zonder de hulp van enige bewuste agent**’. Het erkennen van ‘de zelf-assemblering van zulk een complexe machinerie tart de verbeelding’. Dr. Applegate verzekert haar lezers dat dit niet echt een probleem is omdat ‘Natuurlijke krachten als magie werken’. Hocus, pocus, en er verschijnt iets!” (“Behe Critic on Bacterial Flagellum”, *Evolution News & Views*, Aug. 25, 2010).

GAIA EN ANDERE GODINNEN

Sommige evolutionisten roepen godinnen in en de heiligheid van de aarde.

Zoals we hebben gezien schreef Charles Darwin’s grootvader Erasmus, die de eigenlijke vader van darwiniaanse evolutie is, een lang gedicht dat naar verluidt de doctrine is van de godin Urania, priesteres van de natuur. Genaamd “De Tempel van de Natuur” ontleent het gedicht uit het antieke paganisme en is zuivere godin-aarde aanbedding.

In recentere tijden hebben evolutionisten de Gaia theorie voorgesteld, die de aarde ziet als een levende entiteit, of iets dat heel erg *gelijkt op* een levende entiteit. *Gaia* was een Griekse godin.

De “theorie” werd geformuleerd in de jaren (19)60 door James Lovelock, een onderzoekswetenschapper die werkte voor NASA. Ze werd gepromoot in artikels en in een 1979-boek *Gaia: A New Look at Life on Earth*. De Gaia doctrine ziet de verbluffende in elkaar grijpende systemen van leven op aarde als geleid door een metafysische kracht die geïdentificeerd wordt met de aarde zelf.

Lovelock definieert Gaia als “een complexe entiteit die de aardse biosfeer, atmosfeer, oceanen en de aardbodem impliceert; de totaliteit constitueert een feedback of cybernetisch systeem dat een optimaal fysisch en chemisch milieu zoekt voor leven op deze planeet”.

Alhoewel veel evolutionistische wetenschappers dit heftig verworpen hebben, heeft de “theorie” voorstanders gevonden. Dr. Lynn Margulis, een bekend microbioloog, is een proponent van Gaia. Zij wijdde een deel van haar boek, *The Symbiotic Planet*, aan deze positie.

De eerste Chapman Conference over de Gaia Hypothese werd gehouden in 1989 in San Diego, georganiseerd door klimatoloog Stephen Schneider. De tweede werd gehouden in Valencia, Spanje, in 2000, en de derde in Arlington, Virginia, in 2006. Naast Lovelock en Margulis waren de sprekers: Tyler Volk, directeur van het Program in Earth and Environmental Science aan de New York University; Thomas Lovejoy, president van de Heinz Center for Science, Economics & Environment; Robert Correll van het Atmospheric Policy Program van het American Meteorological Society; en J. Baird Callicott, milieu-ethicus.

Geprikkeld onder de kritiek van sommige evolutionisten voor het uitvinden van een “neo-Paganistische New Age religie”, keerde Lovelock zich af van sommige van zijn eerdere verklaringen en zei

⁶ Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/bacterie7motoren.pdf> , <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/levendeTechnologie.pdf> , <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Ontwerper.pdf>

dat hij niet gelooft dat “planetaire zelfregulatie doelbewust is, of vooruitziendheid of planning door de fauna en flora met zich mee brengt”. Margulis, evenwel, was het eens met Lovelock’s vroegere conclusie dat het aardse oppervlak “best aanzien wordt als levend”.

Of Lovelock zelf Gaia volgt tot zijn logische conclusie – dat de aarde een intelligente metafysische entiteit is boven biologisch leven – wij geloven dat enig type van New Age pantheïsme de toekomst van evolutie zal bepalen. De meeste mensen zijn niet tevreden met het idee dat wij het product zijn van blind toeval en dat er geen metafysisch aspect is, en geen doel in leven. Zelfs de meest uitgesproken atheïst leeft zijn leven niet consequent met dat principe. Een mens kan zeggen dat hij gelooft dat hij een geëvolueerde worm is, maar hij beschouwt zichzelf niet als een worm en wil niet behandeld worden als een worm. Mensen willen iets meer, maar de Schepper-God van de Bijbel verworpen hebbend tasten zij rond in de duisternis van hun eigen ijdele verbeelding en worden zij bevangen door demonische mythes. De “god van deze wereld” neemt de evolutionaire menigte bij de neus, en er is geen twijfel aan dat zij uiteindelijk de Antichrist als “God” zullen aanbidden.

HET ANTROPISCH PRINCIPE⁷

Nauw verwant met Gaia is het Antropisch Principe. Volgens deze doctrine “is het [universum] in zekere zin bewust en onafscheidelijk verbonden met het bestaan van menselijk leven op aarde” (Henry Morris, *The Long War Against God*, p. 124).

Deze doctrine werd aangehangen door vele wetenschappers zoals P.A. Dirac, Robert Dicke, Freeman Dyson, John Wheeler, Richard Gott, Brandon Carter, Paul Davies, en George Wald.

Hierna enkele citaten die de doctrine beschrijven:

“Het universum moet in zekere zin geweten hebben dat wij kwamen” (Freeman Dyson, quoted by Judith Hooper, “Perfect Timing”, *New Age Journal*, Dec. 1985, p. 18).

“Het universum wil gekend zijn. Kwam het universum er om zijn rol te spelen voor lege zitbanken?” (George Wald, Nobel prize winner, Harvard University, cited by Dietrick Thomsen, “A Knowing Universe Seeking to Be Known”, *Science News*, Feb. 19, 1983, p. 124).

“Het universum wordt niet langer gezien als een machine, opgemaakt uit talloze objecten, maar ze moet afgebeeld worden als één ondeelbaar, dynamisch geheel waarvan de onderdelen essentieel met elkaar in verband staan en kunnen begrepen worden als patronen van kosmische processen” (Fritjof Capra, *The Turning Point*, 1982, pp. 77, 78).

ZELF-ORGANISATIE (DE COMPLEXITEITSTHEORIE)⁸

Een andere darwiniaanse god is de mythe van zelf-organisatie van de “complexiteitstheorie”. Deze werd verdedigd door Stuart Kauffman, stichter van University of Calgary’s Institute for Biocomplexity and Informatics; Stuart Newman, professor celbiologie aan het New York Medical College; Stuart Pivar, en anderen.

Volgens deze doctrine organiseerde het leven zichzelf tot geordende patronen. “Kauffman stelde dat chemicaliën in de prebiotische soep zichzelf organiseerden in complexe metabolische banen”. Naar veronderstelling kan één type van complex systeem omschakelen naar een ander type door “preturbaties” (Michael Behe, *Darwin’s Black Box*).

Kauffman gelooft dat de biosfeer zichzelf construeert door gebruik te maken van zonlicht en vrije energie en dat het universum “onuitputtelijk creatief” is (Suzan Mazur, *The Altenberg 16*, p. 55).

Stuart Newman theoretiseert dat “alle 35 dierlijke phyla [Lat. *phylum*: stammen in de taxonomische hiërarchie] **zichzelf organiseerden** tegen de tijd van de Cambrische explosie, een half miljard jaren geleden, door gebruik te maken van “dynamical patterning modules” (DPM’s), een patroontaal die bepaalde fysische processen opriep en in staat stelde hoog plastische enkelcellige organismen plotseling met een sprong tot multicelligheid te brengen, en verder lagen weefsel, lidmaten, primitieve harten en zelfs ogen” (Mazur, pp. 12, 13).

⁷ https://nl.wikipedia.org/wiki/Antropisch_principe

⁸ https://nl.wikipedia.org/wiki/Computatiele_complexiteitstheorie

Newman zegt:

“Toen zij [enkelvoudige cellen] zich tezamen vonden in een multicellulaire “scale” [schaal] structuur, was hun gecombineerde effect dat het realiseren van segmentatie vrijwel onvermijdelijk werd; In feite weten we dat hedendaagse embryo’s, inbegrepen die van mensen, nog steeds gebruik maken van deze antieke ‘generische’ fysische processen om hun gesegmenteerde ruggegraten te vormen. ... Toen de moderne dierlijke bodyplans⁹ voor het eerst opkwamen [een half miljard jaar geleden] waren bijna alle genen, die gebruikt worden in moderne organismen om embryo’s te maken, reeds aanwezig. Ze waren geëvolueerd in de enkelcellige wereld maar deden niet aan embryogenese. Wat vergde het om aan embryogenese te doen? Het vergde een verandering in de “scale” [schaal]. Deze verandering in de schaal leidde ertoe dat cellen klitterig werden. En eens dat zij klitterig werden, had je multicellulaire organismen en de mobilisatie van zelf-organiserende fysische processen van mesoscale materialen” (Mazur, p. 52).

Buiten de klitterige cellen verklaring, is mijn favoriete Newman citaat de volgende:

“Cellen hebben deze klokken in zichzelf, deze oscillaties. En in de enkelcellige wereld verandert een oscillatie periodiek de staat van de cel. Maar in de multicellulaire staat kan de oscillatie leiden tot ruimtelijke segmentatie. Je mobiliseert dingen die eerder bestonden, die evolueerden in de enkelvoudige celwereld, maar dan wanneer ze samenkomen met de fysica van mesoscale materialen, krijg je al deze morphogenetische processen – al deze vormproducerende processen komen dan in het spel” (Mazur, p. 127).

Als je de evolutionaire veronderstellingen uit deze verklaringen verwijderd, dan hou je absoluut niets over dan een belachelijk just-so verhaal. Hoe konden ongelofelijk gecompliceerde cellen verschijnen vanuit niet-leven? Hoe vonden zij “zich tezamen”? Door wat voor wetenschappelijk proces is cellulaire segmentatie “onvermijdelijk”? Welk wetenschappelijk aangetoond bewijs is er dat klitterigheid iets te maken heeft met de creatie van multicellulaire organismen? Hoe kan wetenschappelijk gezien de oscillatie van een cel aanzetten tot ruimtelijke segmentatie? Hoe kunnen dingen die naar veronderstelling evolueerden in een enkelcellige wereld zich “mobiliseren” tot nieuwe, ongelofelijk gecompliceerde vormen? Waar zijn de evolutionaire vormproducerende processen die wetenschappelijk werden gedemonstreerd?

Stuart Pivar beschrijft de zelf-organisatie van leven als “een traag bewegende, uittrekkende rookkring” (Mazur, p. 94). Hij theoretiseert dat elk levend schepsel zichzelf organiseerde vanuit “hetzelfde toroïdeachtig kiemplasma” en hij heeft gecomputeriseerde “dierlijke blauwdrukken” gecreëerd om die uit te beelden. Pivar zegt dat zijn torus¹⁰ model van evolutie “plausibel, publiceerbaar en waard is verder onderzocht te worden” door Dimitar Sasselov, directeur, Harvard Initiative for the Study of the Origins of Life; theoretisch bioloog Brian Goodwin; Nobelprijslaureaat Murray Gell-Mann; bioloog Stan Salthe; NASA origins of life scientist Robert Hazen, en MIT’s Noam Chomsky (Mazur, p. 96). Maar alle topwetenschappers in de wereld zijn het erover eens dat iets dat “plausibel” is, voor geen greintje bijdraagt aan wetenschappelijk bewijs!

De “theorie” is grotendeels gebaseerd op mathematische computermodellering. Het is rommel-in (evolutionaire veronderstellingen), en rommel-uit (modelleren van voorspellingen).

Bioloog Michael Behe, die de complexiteit van het leven op cellulair niveau begrijpt, merkt op:

“... the complexiteitstheorie begon als een mathematisch concept om het gedrag te beschrijven van sommige computerprogramma’s, en **haar voorstanders zijn er nog niet in geslaagd het te verbinden met echt leven**. Veeleer de belangrijkste manier van argumenteren voor proponenten is het wijzen op het gedrag van een computerprogramma en te beweren dat computergedrag gelijk is op het gedrag van een biologisch systeem. ...

“Geen voorstander van de complexiteitstheorie is al naar het laboratorium gegaan, mengde een grote variëteit van chemicaliën in een proefbuis, en keek om te zien of zelf-onderhoudende metabolische banen zichzelf spontaan organiseerden. Als zij ooit werkelijk zo’n experiment doen, zullen zij louter het frustrerende werk herhalen van oorsprong-van-leven wetenschap-

⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/Body_plan

¹⁰ <https://nl.wikipedia.org/wiki/Torus>

pers die hen voorgegaan zijn – en die hebben gezien dat complexe mengelingen heel wat rommel opleveren op de wanden van een kolf, en niet veel anders.

“Inderdaad, sommige voorstanders zien een grote betekenis in het feit dat zij korte computerprogramma’s kunnen schrijven die beelden op het scherm opleveren die gelijken op biologische objecten, zoals een oesterschelp. De implicatie is dan dat het niet veel vernuft vergt om zo’n oester te bouwen. Maar een bioloog of biochemicus zou willen weten, dat als u de computeroester zou openen, u daar dan een parel in kan vinden? Als u het beeld voldoende zult uitvergroten, zal u dan de trilhaartjes (cilia) zien, en ribosoom, en mitochondria, en de intercellulaire transportsystemen, en alle andere systemen die echte, levende organismen nodig hebben? De vraag stellen is ze beantwoorden. ...

“De complexiteitstheorie kan wel belangrijke bijdragen leveren voor de mathematica, en het kan bescheiden bijdragen leveren voor de biochemie, maar ze kan de oorsprong van de complexe biochemische structuren die het leven schragen niet verklaren. Ze probeert het zelfs niet” (*Darwin’s Black Box*, chapter 9, “Intelligent Design”).

AUTO-EVOLUTIE

Een zienswijze verwant aan “zelf-organisatie” is “auto-evolutie”. Deze term werd uitgevonden door Antonio Lima-De-Faria, auteur van *Molecular Evolution and the Organization of the Chromosome*.

Hij gelooft dat er vier afzonderlijke stadia zijn geweest van auto-evolutie: elementaire partikels, chemische elementen, mineralen en biologie.

“Evolutie start wanneer het universum is geboren. En dat is geen vrij proces gezien de elementaire partikels reeds specifieke voorlopers tonen en specifieke regels van evolutie. Later vertonen ook de chemische elementen van het periodieke systeem een geordende goedgedefinieerde evolutie. Nog later ondergaan ook de mineralen een evolutie op zichzelf. Deze drie afzonderlijke evoluties gaan de biologische vooraf. ... Ik voel me genoodzaakt om het woord auto-evolutie te verzinnen. Dit beschrijft het transformatiefenomeen dat inherent is aan de constructie van materie en energie. Dit heeft consequent de opkomst van vormen en functies geproduceerd en gekanaliseerd” (Lima-de-Faria, *Evolution with Selection: Form and Function by Autoevolution*, 1988, p. 18, cited from Suzan Mazur, *The Altenberg 16*, pp. 81, 82).

Lima-de-Faria gelooft dat alles, van atomen tot mensen, auto-evolueerde. Hij zegt dat leven “geen begin heeft; het is een proces inherent aan de structuur van het universum” (Mazur, p. 83).

Dit is wel HEEL VEEL zelfcreatie door een verstandloos universum!

Maar deze man zou niet willen dromen van een geloof in de Almachtige Schepper van de Schrift. Dat zou extreem zijn en onwetenschappelijk.

DE ONBEPAAALDE ZEE VAN POTENTIALITEIT

In zijn lezingen over astronomie aan de universiteit van Oregon, zei James Schombert:

“... het universum kwam voort uit een onbepaalde zee van potentialiteit die wij het kwantum vacuum noemen, waarvan de eigenschappen altijd verder dan onze huidige begripshorizon kunnen liggen” (<http://zebu.uoregon.edu/~js/ast123/lectures/lec15.html>).

Het vergt veel meer “geloof” om te geloven in het bestaan van een onbepaalde zee van (niet-intelligente) potentialiteit dan te geloven in een Almachtige Schepper.

HET MULTIVERSUM¹¹

Het Multiversum-voorstel, ook Megaversum en Landscape genoemd, beweert dat ons universum slechts één van een oneindig aantal universums is, waarbij geen van die andere observeerbaar zijn. De wetten van de natuur die we vinden in ons universum zijn niet noodzakelijk dezelfde in andere universums. Dus alles wordt verondersteld mogelijk te zijn, ergens.

¹¹ Lees: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/multiversum.pdf>

“Det multiversumhypothese, gepopulariseerd in David Deutsch’s boek *The Fabric of Reality* ... postuleert het simultane bestaan van vele, mogelijk oneindig vele, parallelle universums waarin (bijna) alles wat theoretisch mogelijk is uiteindelijk zal geactualiseerd worden, zodat er niets verrassends is aan het bestaan van een universum als het onze” (John Lennox, *God’s Undertaker*, p. 74).

Waar het op neerkomt is dat er helemaal geen wetenschappelijk bewijs is voor een multiversum.

“Laat ons deze speculaties nemen voor wat ze zijn. Ze zijn niet fysisch maar in de meest strikte zin metafysisch [bovenzintuiglijk]. Er is geen zuivere wetenschappelijke reden om te geloven in een ensemble van universums” (John Polkinghorne, *One World*, 1986, p. 80).

Het Multiversum werd uitgevonden voor deze enige reden: het vermijden van de noodzaak van een Almachtige Schepper van de Bijbel.

“Verscheidene factoren combineren zich om het geloof [= niet “gedemonstreerd feit”] te versterken in het multiversum onder materialisten. ... Op biologisch niveau beginnen materialisten te begrijpen dat de mogelijkheid dat leven ontstond door willekeurige materiële processen, zo klein is dat oneindige universums vereist zijn voor de mogelijkheid dat leven ontstond, met de implicatie dat het gewoon gebeurde dat we leven in het universum waar het allemaal samenkwam. Op het kosmologische niveau is de waarschijnlijkheid dat de fijnafstelling van het universum, noodzakelijk voor het ontstaan van leven door louter toeval, zo klein is dat andermaal het multiversum wordt ingeroepen om te voorzien in ‘waarschijnlijkheids-hulpbronnen’ om de job te klaren” (Barry Arrington, “Multiverse Mavens Hoisted on Own Petard”, *Uncommon Descent*, 6 maart 2010).

De mathematicus dr. David Berlinski, die zichzelf omschrijft als een seculiere Jood, erkent dat er geen bewijs is voor een multiversum.

“Het Landscape [= Multiversum], tenslotte, werd tot bestaan gebracht door veronderstelling. Het kan niet worden waargenomen. Het belichaamt een ‘artikel van geloof’ ... Er zijn vandaag duizenden professionele papers over het Landscape, en het lezen van slechts enkele leidt tot de overtuiging dat als fysici zouden ophouden daarover te schrijven, het Landscape, zoals Atlantis, zou ophouden te bestaan – zomaar. Dit kan niet gezegd worden over de zon” (David Berlinski, *The Devil’s Delusion*, pp. 119, 128).

Dr. Paul Davies verklaart dat het onmogelijk zou zijn een multiversum te ontdekken:

“Waar zijn de andere universums? Het korte antwoord is: heel ver hier vandaan. Het is een voorstelling van de inflatietheorie dat de afmeting van een typische bolvormige ruimte [dat één universum bevat] fantastisch groter is dan het *geobserveerde* universum. Met fantastisch bedoel ik ‘exponentieel’ groter. Ons geobserveerd universum is blijkbaar diep ingebed in een grote regio van zo’n 10 tot de 10 miljardste kilometer diameter! Vergelijk dit met de afmeting van het observeerbare universum, een loutere 10 tot de 23ste kilometer diameter. En als we door enige toverkunst zouden kunnen getransporteerd worden naar de rand van ons universum, dan zouden we het universum daarnaast niet kunnen tegenkomen. In plaats daarvan zou er een regio zijn waar de ruimte nog steeds uitdijt, zich uitzet met een verdubbeling in grootte elke 10 tot de -34 seconden, of sneller. Dus alhoewel pocket-universums zoals het onze uitdijen, zullen ze elkaar niet kruisen, omdat zij veel sneller van elkaar worden bewogen door uitzetting in de gaps tussen hen in dan hun grenzen groeien. Het is dus fysisch onmogelijk, zelfs voor licht, om de verwijdende kloof te doorkruisen” (*The Goldilocks Enigma*, p. 95).

De spot te drijven met mensen die geloven in God en hen te beschuldigen van onwetenschappelijkheid, en daarna beroep te doen op een multiversum, waarvoor geen greintje bewijs is, is het hoogtepunt van evolutionaire dwaasheid. Zoals Berlinski waarneemt:

“Tenslotte, de theoloog doet louter beroep op een enkele God die heerst over alles en één enkel universum – het onze. Richard Dawkins moet beroep doen op een oneindig aantal universums die in de schepping gepropt worden, met natuurwetten die indiscreet wriemelen en fundamentele fysische parameters die veranderen als men reist van de ene hoek van de kosmos naar de andere, waarbij de hele reusachtige structuur wetenschappelijk niet observeerbaar is en verstoken van enige aansluiting met ervaring” (*The Devil’s Delusion*, p. 153).

Filosoof Richard Swinburne is even nadrukkelijk met betrekking tot de ongerijmdheid van de multiversum doctrine:

“Een biljoen keer biljoen andere universums te postuleren, in plaats van één God, om de ordelijkheid van ons universum te verklaren, lijkt het toppunt van irrationaliteit” (Richard Swinburne, *Is There One God*, 1995, p. 68).

Kosmoloog Edward Harrison voegt daaraan toe:

“Maak uw keuze: blind toeval dat menigten van universums vereist, of ontwerp dat slechts één nodig maakt” (*Masks of the Universe*, 1985, p. 252).

Bovendien lost de multiversumhypothese niets op, omdat ze geen antwoord geeft op hoe en waarom *enig* universum tot bestaan kwam.

KWANTUM¹² KOSMOLOGIE

Het veronderstelde bewijs voor het multiversum komt van de “kwantum kosmologie”, wat een metafysisch misbruik is van kwantumfysica. Het is een favoriete god geworden voor sommige 21ste eeuwse evolutionisten, inbegrepen Richard Dawkins, om te verklaren hoe het universum kon voortkomen uit niets.

Kwantumfysica heeft ons zulke geestdodende en onbegrijpelijke concepten gegeven als “kwantumwazigheid”, “maybe-space-maybe-time verwardheid”, “eeuwige uitdijing” en “bubbelbad universum”.

Kwantum- en theoretische fysici zijn de moderne gnostici, delvend in mysteries die zij niet kunnen begrijpen, wenden zij kennis voor die zij niet bezitten. Zij stellen dwaze vragen en maken dwaze veronderstellingen en komen zo tot dwaze antwoorden.

David Berlinski geeft een knappe kritiek op kwantumkosmologie in zijn boek *The Devil's Delusion*.

De details waar Berlinski zijn kritiek op geeft, kan gevonden worden in [Stephen] Hawking's bestseller *A Brief History of Time*, een boek dat wijd en zijd als fascinerend werd beschouwd door hen die het niet gelezen hebben, en onbegrijpelijk beschouwd door hen die het wel lezen.

De zgn. “golffunctie”¹³ van het universum kan niet gezien, gemeten, vastgesteld of beproefd worden. Fysici vonden het opmerkelijk gemakkelijk om door te gaan van *speculatie* over de golffunctie van het universum naar de *overtuiging* dat er een golffunctie is van het universum.

David Berlinski:

“... de doctrines van kwantumkosmologie zijn wat ze lijken te zijn: bevooroordeeld, partieel, niet overtuigend, en staan grotelijks in dienst van een gepassioneerde maar ononderzochte overtuiging.
...

Een catechismus van kwantumkosmologie

V: Vanuit wat evolueerde ons universum?

A: Ons universum evolueerde van een veel kleiner, veel leger mini-universum. U kan het zich voorstellen als een ei.

V. Wat was dat kleinere, legere universum voor iets?

A: Het was een vierdimensionale bol met niet veel aan de binnenkant. U kan het zich voorstellen als iets eigenaardigs (*weird*).

¹² In de fysica is een “kwantum” een ondeelbare hoeveelheid van een grootheid, zoals impuls, enz. Een foton is een voorbeeld van een kwantum. Het woord “kwantum” is afgeleid van het Latijnse “quantum” dat refereert aan een gehele hoeveelheid van iets (vragend: hoeveel? en relatief: zoveel als). Dit brengt ons bij het basisidee van de kwantummechanica, namelijk, dat een fysische eigenschap (lading, spin, energie, pariteit, e.d.) gekwantiseerd kan zijn. Anders gezegd dat een fysische eigenschap als geheel veelvoud van een basiseenheid kan worden weergegeven en altijd als een geheel veelvoud hiervan zal voorkomen in de natuur. (Wiki). Lees: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Godinalles.pdf> , <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/kwantumgekte.pdf> , <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/LeonardSweet.pdf>

¹³ <http://nl.wikipedia.org/wiki/Golffunctie>

V. Hoe kan een bol vier dimensies hebben?

A: Een bol kan vier dimensies hebben als het één dimensie meer heeft dan een driedimensionale bol. U kan eraan denken als iets vanzelfsprekends.

V. Heeft het kleinere, legere universum een naam?

A: Het kleinere, legere universum wordt het Sitter [= model] universum genoemd. U kan eraan denken als dat iemand aandacht schenkt aan het model.

V. Is er iets anders dat ik zou moeten weten over het kleinere, legere universum?

A: Ja. Het vertegenwoordigt een oplossing voor Einstein's veldvergelijkingen¹⁴. U kan eraan denken als iets goeds.

V. Waar was dat kleinere, legere universum of ei?

A: Het was in de plaats waar ruimte, zoals we het kennen, niet bestond. U kan eraan denken als aan een zak.

V. Wanneer was het daar?

A: Het was daar in de tijd dat tijd, zoals we kennen, niet bestond. U kan denken aan een mysterie.

V. Waar kwam het ei vandaan?

A: Het ei kwam eigenlijk niet van ergens. U kan eraan denken als iets verbazingwekkends.

V. Als het ei eigenlijk niet van ergens kwam, hoe kwam het daar dan?

A: Het ei kwam daar omdat de golffunctie van het universum zei dat het mogelijk was. U kan denken aan een afgesloten deal.

V. Hoe evolueerde ons universum vanuit het ei?

A: Het evolueerde door zichzelf te verwijden van zijn zak om het universum te worden waarin wij onszelf bevinden. U kan daarvan denken als gewoon "one of those things" (idioom voor "iets wat niet verhinderd kon worden")

Deze catechismus, moet ik eraan toevoegen, is geen parodie op kwantum kosmologie. Het IS kwantum kosmologie!

Kwantum kosmologie is een tak van wiskundige metafysica. Het voorziet geen oorzaak voor het ontstaan van het universum, en geeft dus geen antwoord op de eerste kosmologische vraag, en het biedt geen reden voor het bestaan van het universum. ...

De stringtheorie of snaartheorie¹⁵ was een idee dat alle voordeel bezat, behalve klaarheid, elegantie, en een gedemonstreerde connectie met de realiteit" (David Berlinski, *The Devil's Delusion*, pp. 98-107, 119).

CONCLUSIE

Wel, dat was het voor de darwiniaanse goden: Gaia, Urania, de Tempel van de Natuur, het grote Onbekende, kosmische intelligentie, het universum als verstand, noosfeer, panspermie, aliens, zelforganisatie, auto-evolutie, de onbepaalde zee van potentialiteit, het multiversum en gewoon *magie!*

Evolutionisten worden werkelijk "weird" wanneer zij beginnen te speculeren over een "hogere macht" los van de God van de Bijbel.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

"Schepping vs. Evolutie": <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>

¹⁴ <http://nl.wikipedia.org/wiki/Golfvergelijking>

¹⁵ <http://nl.wikipedia.org/wiki/Snaartheorie>